

ЗМІСТ

Головні дійові особи	5
Місця	6
Передмова	7
Вступ	16
Український олігорхат	20
Регіональні олігархи:	
Ринат Ахметов – Ігор Коломойський	22
Газові олігархи:	
Ігор Бакай – Юлія Тимошенко – Дмитро Фірташ	29
Сімейні олігархи:	
Віктор Пінчук – Олександр Янукович	34
Частина 1	
Віктор Янукович і донецький клан	46
Судимості Януковича	58
Янукович після Помаранчевої революції	64
Частина 2	
«Межигір'я»	68
Квартирна афера Януковича	72
«Дача Януковича»	77
Ющенко у змові з Януковичем	91
Берлінське шоу Януковича	96

Фінансові афери	100
Кухарка Януковича	111
Оборудки із землею	113
Виведення землі з державної власності	116
Що було всередині Межигір'я	127
Автогараж Януковича	143
Охорона «Межигір'я»	149

Частина 3

Західні юрисдикції як схованка клану .. 152

Австрія – друга батьківщина Ключевих	168
Чому Австрія?	173
Батько й син Азарови	175
«Дом Лесника»	184

Частина 4

Політичні злочини 192

Євромайдан	210
Блокнот Кобзаря	214
Відплата	229

Додатки 232

Додаток 1	233
Додаток 2	238
Додаток 3	240

ПЕРЕДМОВА

Віктор Янукович був обраний на посаду президента України в 2010 році, випередивши свого конкурента Юлію Тимошенко лише на три відсотки. Але така непереконлива перевага не завадила йому побудувати справді авторитарний режим, який почався із запровадження цензури, політичних переслідувань та збільшення владних повноважень, а закінчився захмарною корупцією, розстрілом власних громадян і втечею до Росії.

Людина, яка з помилкою писала своє прізвище та своє вчене звання, чотири роки керувала Україною. Однак те, що здавалося неймовірним ще в листопаді 2013 року, відбулося менш ніж за три місяці: Україна позбулася Януковича – ціною протистояння в двадцятиградусний мороз і під свист снайперських куль, заплативши за це життям сотні найкращих громадян своєї держави.

Десять років тому, у 2004-му, на весь світ прогриміло словосполучення «Помаранчева революція». Україна була нанесена на карту Європи як волелюбна держава, де не приживаються рецепти диктатури з «кулінарної книги» Лукашенка й Путіна. У 2004 році треба було 17 днів, аби мирний протест проти фальсифікації виборів президента дійшов до логічного завершення – призначення нового голосування.

У 2014-му через жадібність і глухоту экс-президента Януковича була заплачена набагато дорожча ціна. На початку березня вулиці Києва нагадували розірвану рану, а квіти пам'яті на вулиці Інститутській, що спускається на Майдан Незалежності, – криваві ріки.

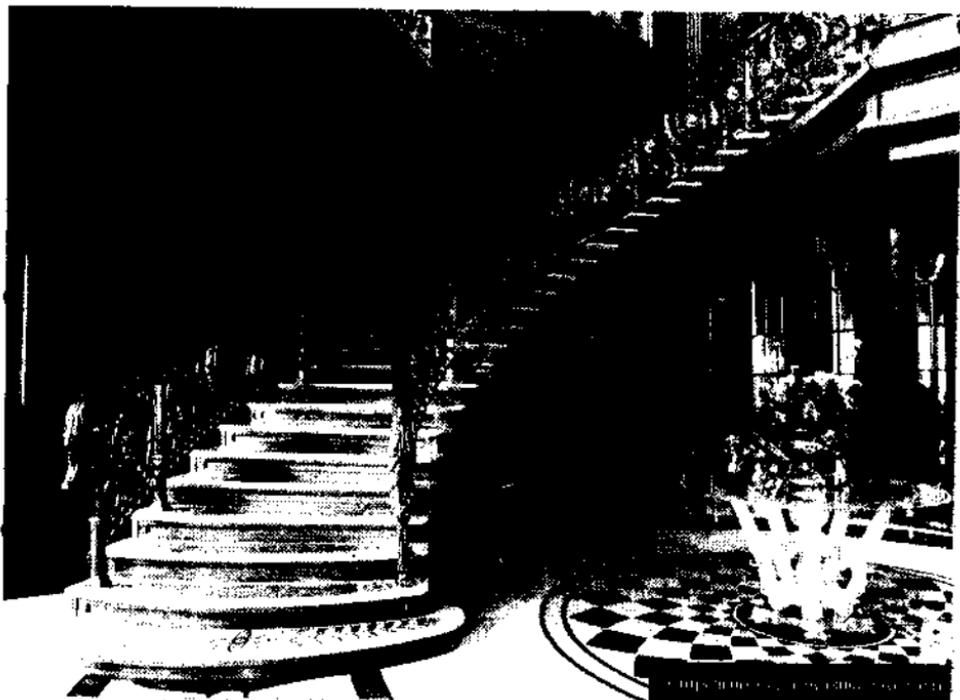
Бунт проти Януковича визрівав багато років. Це було повстання проти корупції, символом якої стало «Межигір'я» – резиденція Януковича площею майже як Князівство Монако, під входом до якої після втечі горекерманіча збиралися багатометрові черги бажаючих побачити, як розкрадалися їхні податки.

Я також побував у «Межигір'ї» та бачив на власні очі збочені смаки й нестримний корупційний потяг Януковича. Утім, ще в 2008 році я почав писати про це статті, по крихтах здобуваючи інформацію щодо схеми відчуження резиденції, оформлення власності на підставних осіб, мільйонні суми, які витрачалися на зведення персонального раю найвищого

державного службовця. Дослідження феномену «Межигір'я» дозволяє краще зрозуміти природу режиму, який будував Янукович.

Я зайшов у «Межигір'я» разом із кількома іншими журналістами через декілька днів після втечі Януковича. Із відкритим від здивування та враження ротом я переходив із поверху на поверх у його палаці, який називався «Хонка» – за назвою фінської фірми-виробника дерев'яного бруса, з якого було споруджене це неподобство. Будинок площею понад чотири тисячі квадратних метрів складно було назвати житлом. Швидше, утіленням усіх комплексів, фобій та бажань психічно не дуже здорового організму.

Екскурсію починаємо з мінус другого рівня – це лицарська зала, тут же розташований домашній кінотеатр. У фойє метушаться бійці однієї із сотень Майдану: фотографуються на тлі манекенів у зброї. Один із комендантів заводить нас до кімнати, де зберігалися подарунки, – три чверті скриньок порожні. Залишилися лише малоцінні, серед яких знаходимо нарди від останнього міністра закордонних справ Леоніда Кожари. Ще чийсь подарунок – доміно. Срібні графини, на сертифікаті автентичності примітка: «Від сім'ї Присяжнюк». Таке прізвище носив міністр аграрної політики протягом усіх років президентства Януковича.

Сідаємо в ліфт. Це варте окремого опису: виглядає, немов шкатулка шейха, – увесь у стразах. На мінус першому поверсі оздоблена золотом гостьова кімната, а також зброярське приміщення. Усі скриньки порожні – жодної гвинтівки немає. Так само немає картин на стінах – стирчать самі гачки, на які спрямована підсвітка. Зате у вітальні й далі стоїть білий рояль.

Проте найбільше враження отримуєш на першому поверсі, він же третій, якщо рахувати з боку Дніпра. Тут центральний вхід у «Хонку». Помпезні сходи та гігантська люстра. За ними – величезна центральна зала висотою в два поверхи – мінімум десять метрів від підлоги до стелі. Розкіш усюди. З одного боку їдальня. Уздовж столу – навмисно не вигадась! – дванадцять стільців. Кожен, немов трон. З другого боку центральної зали – більярдна кімната. Пізніше з документів ми дізнаємося, що один лише більярдний стіл коштував 100 тисяч євро. Із цим приміщенням межує робочий кабінет Януковича. Телефон на півсотню номерів для комунікації з найвищим керівництвом держави. З-поміж підлеглих Януковича, міністрів і губернаторів, є кнопки конфіденційного зв'язку з головами всіх вищих судів України, – прямий канал тиску на начебто незалежну гілку влади. І навіть тут граматична помилка: одна з кнопок позначена як «Прийомна» – ймовірно, малася на увазі «Приймальня».

